

INGVILD HOVLAND KALDAL

green_head_alien_projector

Opening 26 November

ONE NIGHT ONLY

Open hours: 18.00 - 21.00

"Well, I guess you've noticed something that's a little strange with dad.
It's OK though, I'm still dad.
I can't describe it, what I am feeling, what I'm thinking.
This means something, this is important."

- Roy Neary, *Close Encounters of the Third Kind*

Då du säger något händer det ofta att jag inte riktigt lyssnar, jag förutsätter kanske att det inte var något märkvärdigt och ger dig ett obindande "mhm" till svar. För det är sällan man tror sig höra något märkvärdigt. Världen är fylld av halvfullbordade kommunikationsförsök, meningslösa påståenden, dödfödda förslag vi inte ens hoppas ska bli besvarade, ljud vi klämmer ut oss för att på något sätt påvisa vår existens. Det går liksom på ren rutin. Ibland kräver vi dock mer av världen och varandra, vi blir ledsna, besvikna, frågar oss varför ingen lyssnar. Men vad ska vi egentligen lyssna efter? Vilket av alla brev ska vi gripa efter i detta hav av flaskpost vars oöverskådliga massa får det ena tyckas lika godtyckligt och svårförsvårbart som det andra? Liksom SETI-forskare, de som spanar efter tecken på utomjordisk intelligens i radiovågorna, vänder vi oss utåt, letar efter avvikelser, något "onaturligt" som bryter universums annars så regelbundna stumhet, tränger igenom det ihållande sorlet av radiovågor, strålning och kringrusande partiklar.

Om man skulle snubbla över alien projector på internet är det mycket möjligt att den enda reaktion som undslipper en är ett betydelselöst "mhm." Men rutinen är sinnes-mördaren. Rutinen är den lilla död som utplånar allt, för att parafasera Frank Herberts *Dune*. Rutinen är vad som tillvisar allt samma värdebrist, fundamentet för den stumma utilitarismens hierarkilösa värld. Då vi griper efter något förvandlar vi det, skänker det mening, med gripandet som predikat skapar vi objektet och förvandlar oss själva till subjekt. Vi skriver en historia. Men varför berätta något med just detta föremål, varför öppnar någon denna flaska?

Projektorn är, när den hittas på internet, ett ting vars upphovsman tycks märkligt frånvarande och vars innebörd därför framstår lika främmande. Utan någon person att fästa den vid, utan någon historia, blir dess mening lika absurd som resten av de ting vi omger oss av. Men man tvekar, för ett så utstuderat föremål som projektorn måste ha en funktion, en innebörd, en historia, en obestridlig mening för åtminstone en människa, hur än trivial den kan tyckas. Bristen på denna mening tycks ett sår. När Ingvild Hovland Kaldal närmar sig projektorn är det i fascination för detta hål ur vilken mening tycks läcka. Traumat är samma sorts avvikelse som SETI-forskarna söker. Det finns ingenting i projektorn som vittnar om någon rationalitet, något otvetydigt berättigande bruksvärde. Projektorn är ett freak, ett onaturligt brott mot tingens stumma ordning, och denna freakighet är estetik. Det är tonårsrummets förvirrade, men djupt ärliga estetik, det är estetiken i den skabbiga förortslägenhetens vardagsrum, då den förhöjs av en vackert vävd matta. Det är en estetik som vittnar om kärlek, en kärlek till den plats man befinner sig, en kärlek till skönhet och kärleken i att förmedla denna skönhet till en annan. Då Ingvild återskapar projektorn och återigen skänker den ett subjekt, sig själv, är den åter igen förverkligad som berättelse. Hon infogar den i ett nytt livgivande system, får den att passa in bland sina egna erfarenheter, med sina egna minnen av tonårsrum, vardagsrum, av främlingskap och av den längtan vi alla har efter något därute som svarar på frågor, av en tillhörighet.

Jonatan Ahlm Brenander